

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιη΄, 35-43)
3 Δεκεμβρίου 2017**

Ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὄχι μόνο ἐπειδὴ φωτίζει τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ χαρίζει καὶ τὸ αἰσθητὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. Αὐτὸ βεβαιώνεται ἀπὸ τὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Ὁ τυφλὸς τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἦταν πονεμένος καὶ μᾶλλον περιφρονημένος ἄνθρωπος ἀπ' τοὺς πολλούς. Περνοῦσε τὴν ἡμέρα του ὡς ταπεινὸς ζητιάνος στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὲ συντροφιά τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἐγκατάλειψη. Πίστευε ὅμως, ὅπως φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ τὸν θεραπεύσει. Γι' αὐτό, μόλις ἀντιλαμβάνεται ὅτι διέρχεται ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ δρόμου στὸ ὁποῖο στεκόταν, ὑψώνει φωνὴ ἰκεσίας «Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Ὅμως ἀντὶ νὰ ἐνισχυθεῖ στὴν προσπάθειά του νὰ βρεῖ τὸ φῶς, δέχεται ἀπροσδόκητα τὴν ἐπίθεση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνόδευαν τὸν Διδάσκαλο.

Σῶπα, τοῦ ἔλεγαν, διότι μὲ τὶς φωνές σου κουράζεις τὸν Διδάσκαλο. «Ὁ δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με».

Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τόσους αἰῶνες μετὰ, στὴν προσπάθειά μας νὰ φτάσουμε κοντὰ στὸν Χριστό, συναντοῦμε κι ἐμεῖς ἐμπόδια ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περιμένουμε νὰ μᾶς στηρίξουν.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν προσπάθεια καὶ ζωὴ μᾶς βάζει πρῶτος ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος εἶναι μισάνθρωπος καὶ ἀνθρωποκτόνος. Γνωρίζει πόσο ὠφελοῦμεθα, ὅταν συνδεόμαστε μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, καὶ κάνει τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του, νὰ μᾶς ὠθήσει στὴν ἁμαρτία, νὰ ψυχράνει τὸ ζῆλο μας, νὰ μαράνει τὸν ἐνθουσιασμό μας. Ὅπως ἀκριβῶς πέτυχε νὰ βγάλει τοὺς Πρωτοπλάστους ἀπ' τὸν Παράδεισο, ἔτσι ἐπιχειρεῖ νὰ βγάλει κι ἐμᾶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν ἀπώλεια, δηλαδὴ στὴν αἰώνια Κόλαση.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἐν γνώσει τους εἴτε καὶ ἐν ἀγνοίᾳ γίνονται ὄργανα τοῦ σατανᾶ καὶ μᾶς ἐπιτιμοῦν νὰ σιωπήσουμε. Ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας ἄλλοτε προσπαθεῖ σὰν μαγνήτης νὰ μᾶς ἐλκύσει κοντὰ του κι ἄλλοτε γίνεται ἀπειλητικός. Ἀρχίζει τὶς εἰρωνεῖες, τὰ πικρόλογα, τὶς προκλήσεις,

τὰ κάθε εἶδους σκόπιμα τεχνάσματα καὶ τὶς πάσης φύσεως ἀπειλές.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας, ὅταν δὲν ἔχουν «νοῦν Χριστοῦ». Πάλι στὴν ἐκκλησία θὰ πᾶς; Κι ἄλλο παιδὶ θὰ κάνεις; Δὲν σοῦ φτάνουν αὐτὰ ποὺ ἔχεις; Χρησιμοποιοῦν τέτοια δῆθεν λογικὰ ἐπιχειρήματα ἀναφερόμενοι σὲ πραγματικές δυσκολίες, γιὰ νὰ κουράσουν τὴν πίστη μας καὶ νὰ ἀποθαρρυνθοῦμε στοὺς στόχους μας. Ὑπάρχουν βέβαια περιπτώσεις, ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς μας γίνονται οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ μας, ἐπαληθεύοντας τὸν λόγο τῆς Γραφῆς ὅτι «ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ».

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, ὅσο κι ἂν αὐτὸ ἀκούγεται παράξενα. Στὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ «οἱ προάγοντες» δὲν ἦταν ἄπιστοι. Ἦταν πιστοὶ καὶ ἀκολουθοῦσαν μὲ καλὴ διάθεση τὸν Χριστό. Ἀλλὰ δυστυχῶς μεσολαβοῦν ἀνθρώπινες μικρότητες. Ζηλοτυπίες, ἀρχομανίες, κακίες κι ἀντὶ νὰ βοηθοῦμε νὰ μεταφέρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δοξάζεται μέσω τῶν ἄλλων, στοχεύουμε ἐναντίον τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου μὲ σκοπὸ νὰ σιωπήσουν.

Τέλος, ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, ποὺ ἔχει ροπὴ καὶ κλίση πρὸς τὸ κακό. Ὑποκύπτουμε στὴ ραθυμία καὶ στὴ νωθρότητα. Ἐφησυχάζουμε στὸν νυσταγμὸ τῆς ψυχῆς. Μαγνητιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἐξωστρέφεια, ἀπὸ τὶς μέριμνες τοῦ βίου καὶ ἀναλωνόμαστε στὶς σύγχρονες ἐπικοινωνίες, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνουν χρόνο γιὰ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικὸ σύνδεσμο μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του.

Πολλὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπάρχουν, λοιπόν, στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ. Ἀλλὰ κι ἐμεῖς καλοῦμαστε νὰ τὰ ἀντιμετωπίζουμε καὶ νὰ τὰ ὑπερνικοῦμε.

Ὁ Χριστιανικὸς ἀγώνας, ποὺ διεξάγουμε, εἶναι εὐλογημένος ἀγώνας, γιὰτὶ ἔχει ὡς πεδίο μάχης τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀγώνας δύσκολος, ἀλλὰ καὶ ποθητός. Ἀγώνας ἀπαιτεῖ νὰ παλαίψει ὁ ἄνθρωπος μὲ αὐτοθυσία, νὰ ιδρώσει, νὰ ματώσει, νὰ δώσει τὰ πάντα γιὰ τὴ νίκη. Ἀλλ' εἶναι ἀγώνας ποὺ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ στεφανώνεται κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Στὸν ἀγώνα αὐτὸ μᾶς συνιστᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος νὰ χρησιμοποιοῦμε ὡς ὄπλο τὴν παντοδύναμη καὶ ἀποτελεσματικὴ προσευχὴ «Ἰησοῦ ὀνόματι μᾶστιζε πολεμίους». Μὲ τὸ μαρτύριο τῆς προσευχῆς χτυποῦμε ἀλύπητα τοὺς δαίμονες. Ὅπως ὁ τυφλὸς φώναζε λέγοντας· «Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με», ἔτσι κι ἐμεῖς νὰ ἐπιμένουμε προσευχόμενοι· νὰ κτυποῦμε ἀκούραστα τὴν πόρτα τοῦ θείου ἐλέους.

Ἀδελφοί, τὰ λεγόμενα ἐμπόδια τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς μποροῦμε νὰ τὰ δοῦμε ὡς σκαλοπά-

τια, πὸ μᾶς ἀνεβάζουν μὲ κόπο, ἀλλὰ μᾶς ὀδηγοῦν ἐκεῖ πὸ θέλουμε. Τὰ θεωρούμενα ἐμπόδια τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς «καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζονται» γιὰ τὸν καθένα μας. Διότι, ὅπως λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, «πόντοι γεννῶσι δόξαν, κάματοι δὲ προξενοῦσι στεφάνους». Ὅσο περισσότερο, δηλαδή, κοπιάζει ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ καλοῦ ἀγῶνος, τόσο μεγαλύτερο στεφάνι θὰ πάρει.

Γένοιτο.

[dkpdf-button]